

følgelig maa man ønske, at Eksporten af Kvæget gaar mere og mere over til Storbritannien, fordi det er bedre opdrættede og bedre fedede Dyr, som føres dertil, om det end ingenlunde er saa, at Alt, hvad der føres dertil, er fedet, thi der er en Del, som sendes derover, for der at modtage yderligere Fødning. Imidlertid er Udførslen over Landgrænsen Syd paa omtrent ligesaa stor, og naar man har set det Raad offentlig fremsat, at man skulde se at faae det Hele til Storbritannien, saa tror jeg, at det er et Raad, der kan gives, men ikke følges i den nærmeste Fremtid. Det er ganske vist, at man maa ønske, at Udviklingen maa gaa i den Retning; men man maa ogsaa huske paa, hvor man er, eller, som man populært siger, man maa stikke Fingeren i Jorden og lugte og se, hvorledes det gaar. Man vil da finde, at der i Sylland er mange Kjøerregne eller mindre heldige Egne, hvor man ubelukkende eller for en stor Del er henvist til Opdrætning af magert Kvæg og ikke er istand til at gjøre Opdrættet saa godt, at det egner sig til Hjemmefødning, til Staldfødning. Den eneste Fødning, det egner sig til, er Marstgræs-fødningen, idet dette Græs har en egen Karakter. Hvis man altsaa ikke kan faae Studeavlens mere og mere afløst af Faar, som jeg tror til dels, men ikke helt kan ske, saa maa man altid vente fra Sylland at have Udførslen af magert Kvæg, som naturligen gaar til Græs-fødningen i Marsten. Det er derfor af stor Betydning for os, at Beien holdes aaben, og det haaber jeg vil ske. Derfor kan jeg heller ikke være enig med det ærede Medlem, der igaar yttrede, at Esbjerg skulde fortrinnsvis vælges til Markedsplads. Man maa nemlig erindre, at der er to Bævre, den Bævre, der gaar ud over Grænsen til Marstfødning, er ikke den samme Bævre som den, der udføres fra Esbjerg. Altsaa, naar man vil have en Markedsplads, saa gjælder det om at vælge den, som ligger saa gunstig som mulig for Transporten mod Syd, Nord og til alle Sider. Det samme, som gjælder om Kvægtransporten, gjælder ogsaa om Smørudførselen, der, som jeg har tilladt mig at paavise, er tiltagen i en meget stor Proportion, og der maa jeg tillige gjøre opmærksom paa, at den er tiltagen med den største Værdi. Der er nemlig stor Forskjel paa, om man udfører et Pund Korn, som koster 6, 8 eller 10 Ore eller man udfører et Pund Smør, som koster 1 Kr. og derover. Udførslen af Smør er jo i Virkeligheden betydelig, men man kunde maaske med Freie opkaste det Spørgsmaal: er denne Smørudførsel, hvor glædelig den end er, ogsaa saaledes som den bør være. Det tror jeg ikke, den er. Der er Mange, som have været forhausede over denne Smørudførsel i de senere Aar. Denne viser imidlertid blot, at vi før have staaet overordentlig langt tilbage, og at vi nu ere komne med, men ingenlunde at vi have naaet det Tal, som vi bør naae. Jeg skal en lille Smule gaa

ind paa dette Punkt. Vi have her i Landet mellem 8 à 900,000 Malketøer; imidlertid levere en Del af disse sød Mælk, der ikke omsættes til Smør, og jeg vil altsaa gaa ud fra Tallet 800,000. Den Udførsel, vi have af 24 Millioner Pund, c. 100,000 Tdr. Smør, repræsenterer en Udførsel af 30 Pund pr. Ko, og det er ikke ret Meget. Imidlertid maa vi lægge dertil, hvad der fortæres her i Landet. Lad os antage, at ethvert Individ — vi have jo ca. et Par Millioner, og jeg tager det Hele kalkulatorisk — fortærer 30 Pd. Smør om Aaret (Afbrydelse). Ærede Medlemmer mene, at det er lidt nok, men det tror jeg dog ikke; vel spise vi meget for meget Smør her, og i Byerne regner man 1 Pd. pr. Individ om Ugen, men paa Landet maa man tage det Fedt i Betragtning, som føres ind i Husholdningen i Stedet for Smør, og dette udgjør vel omtrent $\frac{1}{3}$, og man maa ogsaa regne under tilbørlig Hensyntagen til, at Bøvn og glaa udgjøre en Del af Befolkningstallet. Jeg tror saaledes ikke, at 30 Pd. er noget urimeligt Tal, men det er dog et meget stort Tal. Jeg vil her indstøde den Bemærkning, at dersom vi kunde faae Engländerne til at spise 30 Pd. pr. Individ, skulde vi se Løier paa Smørpriser. Naar vi gaa ud fra Tallet 30, saa kommer man til, at vi her i Landet fortære det smukke Kvantum af 60 Millioner Pd., det er ligt med 250,000 Tdr.; til Udlandet sende vi c. 100,000 Tdr., altsaa kun $\frac{2}{7}$ af det Producerede. Disse 350,000 Tdr. ere altsaa hele Produktionen, saaledes som jeg nu har udregnet den. Skulde Tallene ikke være rigtige, haaber jeg, at det ikke gjør saa nyt. Jeg tror, at det giver et Billede af Forholdene, der kan have sin Nytte. Det er 84 Millioner Pd. eller 350,000 Tdr., som jeg antager tilskrives her i Landet. Det giver pr. Ko 104 Pd. Smør. Men paa Gaarde, som ere nogenlunde fremstredne, uden paa nogen Maade at overdrive med Fodringen, er man istand til at udføre 150 Pd. pr. Ko foruden det, man spiser, saa at altsaa Gjennemsnittet, 104 Pd. pr. Ko, bør og maa kunne forøges, og Forøgelsen af dette Gjennemsnit kan have den allerstørste Betydning. Det er nemlig kun $\frac{2}{7}$, som giver Pengeoverskud ved Udførsel. Hvis vi blot kan forøge Gjennemsnitsproduktionen pr. Ko med 15 Pd., have vi 50,000 Tdr. Smør mere. Det er de sidste Tal altsaa, som fylde. Jeg har blot fremdraget disse Tal, fordi jeg vilde pege hen paa, at der Noget, som vi behøve at være opmærksomme paa, og hvor vi viselig ogsaa ad Bevillingsveien bør gjøre, hvad vi kunne, er det Danmarks Smørproduktion. Nu skal jeg give det ærede Medlem, der talte igaar (Bille), Ret i, at det ikke er nok at producere Smør, det maa være saadant Smør, som kan sælges i Udlandet og betales allerhøist. Vor Hovedeksport af Smør har været det saakaldte holdbare Smør: nogenlunde saltet, af